

Rozhovor jsem uskutečnila se svým kamarádem, který je starší než 35 let a má za sebou již jedno nepovedené manželství a nyní se „holedbá“ nálepkou „rozvedený“, což jemu samotnému nedělá moc dobře na duši ani na těle. Z manželství nevzešly žádné děti, což sám můj kamarád kvituje se smutkem a hořkostí vlastnímu muži, který vidí smysl a význam bytí právě ve svazku manželském a potažmo i v povinnostech vyplývajících právě z tohoto pouta.

Jak dlouho jsi byl ženatý?

Byl jsem ženatý asi rok. Před tím, než jsem se oženil, jsme spolu asi 5 let chodili a manželství mi přišlo tedy přirozeným vyústěním našeho vztahu. Ve vztahu jsem byl spokojený a neviděl jsem tedy jinou možnost než manželství. Ostatní spolužáci začali mluvit o dětech, které už měli či je čekali, takže jsem začal také toužit po tomto novém svazku, který by mně přinesl i ty děti, které jsem si už tak přál. Přítelkyně souhlasila s manželstvím a já jsem cítil příliv štěstí z příslibu nadcházející šťastné budoucnosti. Věřil jsem nám a chtěl jsem to samé, co jsem si myslel i o své ženě.

Co pro tebe představovalo manželství, s čím jsi vstupoval do svazku manželského?

Když jsem si svou ženu bral, věřil jsem, že budeme mít děti, prožijeme spokojené manželství, a snad i spolu zemřeme. Byl jsem naivní a chtěl jsem do manželství vložit vše, co tam má podle mě být. Byl jsem moc hodný a tolerantní, vše jsem si nechal líbit, jen, aby byl doma klid a já jsem nemusel nic řešit. Chtěl jsem naprosto obyčejné a normální manželství s láskou a vírou v naši spokojenou budoucnost a mezitím jsem spadl na p... a dostal jsem obrazně akorát kopanec do zad.

Pocházíš z rozvedené rodiny?

Ne, pocházím z úplné rodiny, ale je pravda, že moje máma už byla jednou rozvedená a táta také, takže jsem měl rodiče, kteří již jednou prodělali neúspěch. Nechtěl bych začínat znovu v 50 letech, je těžké začínat teď po 30, natož po 50 roce, to je lepší být s tím, koho už mám, a nic neměnit.

Když jste vstupovali do manželství, měli jste o tomto svazku podobné představy?

Měli, představovali jsme si, že dostavíme barák, přítelkyně dostuduje školu a pak budeme mít miminko, tak nějak jsme to měli společně předkreslené a neviděli jsme žádné jiné alternativy. Nevyšlo nám to, a mám pocit, že jsem z toho vyšel se šrámem jen já, manželka je s novým partnerem, ale já jsem pořád sám. Ona má vše a já jen vzpomínky.

Cítil jsi nějaké pochybnosti před uzavřením manželstvím?

Když o tom teď tak přemýšlím, tak jsem si asi nebyl nikdy úplně jistý naším vztahem, ale kdy nastane ten okamžik, kdy si budu jistý? Možná je úplně jedno, koho si vezmu, stejně jsou všechny ženy stejné a nezáleží pak na tom KDO jako spíše CO jsem ochotný obětovat. Měl jsem ji však moc rád, a je těžké teď být jen tak sám, bez přesahu do budoucnosti, bez jistoty, že i já budu mít děti a prožiji opětovně radost v dalším manželství.

A nemáš tedy pocit, že je pak vlastně jedno, kterou ženu si vezmeš?

Možná to je jedno, vždyť na tom asi moc nezáleží, každá pak má nakonec něco navíc nebo naopak jí něco chybí, a časem se tedy stejně zjistí, že je to vše skoro stejně k naštvání, a nemá tak vlastně moc ani cenu pátrat po té pravé, když bude ve výsledku za chvíli stejně nesnesitelná jako ta předešlá. Přál bych si udělat ze svých 3 bývalých partnerek jednu ideální, ale to by asi chtěl každý. To by pak zase bylo nedostatek žen, ne? Od té doby, co jsem se

rozvedl, mi to ve vztazích nefunguje. A jsem z toho trochu rozčarovaný, jelikož bych asi chtěl nějaký trvalejší vztah, ale najít ho je téměř nemožné.

Čím si myslíš, že to je, že se ti stále vyhýbá ta tvá pravá partnerka?

Asi stále srovnávám, mám před očima manželku, a tu pak přirovnávám ke všem ženám, co potkám. A výsledek je ten, že nejsem spokojený s žádnou a chci mít tu jistotu, co jsem měl v manželství. Vše je však pryč a já jsem sám bez jakékoliv jistoty a možnosti se radovat z budoucnosti. Asi jsem stále zamilovaný do své manželky, i když vím, že je to pryč a vrátit se to již nedá. Mrzí mě, že vše, co jsme měli mít spolu, má někdo jiný. Ještě než jsme se rozvedli, si našla jiného partnera, a nyní s ním má dítě. Má vše, co já teď postrádám, co mi chybí, mrzí mě to a je mi z toho smutno.

Jak dlouho jste spolu se svou přítelkyní chodili před tím než jste se vzali?

Chodili jsme spolu 5 let, nějaký rok jsme spolu žili a pak jsme se vzali. Po rozvodu mi každý říkal, že bylo dobře, že jsme spolu neměli děti, ale já bych to spíše uvítal, pokud by děti byly, jelikož bychom měli alespoň spolu něco blízkého, a já bych byl otcem, a měl bych děti, po kterých toužím. Teď nemám nic a čekám na něco, co ani nemusí přijít.

Myslíš, že by došlo k rozvodu, pokud byste spolu měli děti?

Asi ne, děti by nás spojovaly a čas bychom podřizovali dětem tak, aby byly šťastné a spokojené. Možná bychom neměli čas ani prostor pro zbytečnosti, pro které jsme se s manželkou rozešli, více bychom se věnovali smysluplnějším věcem a nehádali bychom se kvůli „blbostem“. Příčinou našeho rozvodu nebylo nic menšího než neporozumění a postupně ochladnutí ve vztahu k tomu druhému, najednou jsme si začínali být cizí. No a manželka byla rychlejší v řešení této situace a zavedla se po svém - našla si někoho jiného.

Jaké to bylo pro tvoji rodinu?

Doma jsem řekl, že se o tom nechci bavit a toto téma jsem tabuizoval. Bylo to pro mě moc těžké, smířit se s rozchodem, potažmo s neúspěchem a ztrátou všech hodnot, které jsem v manželství spatřoval. Rodiče jsou tolerantní a neměli s tím větší problém, ale bylo jim samozřejmě také těžko a smutno, jelikož viděli, jak moc mě to trápí a bolí. Nicméně mě respektovali a nechali mě, ať se tím „prokoušu“.

Jak moc by byl pro tebe problém žít se ženou, která má případně již své děti z předešlých vztahů?

Určitě, by to pro mě nebyl problém, dokonce jsem i takovou ženu měl, ale problém byl ten, že ona už nechtěla další děti se mnou, což bylo pro mě nepřístupné. Já ještě rozhodně děti chci a nechci se smířit s tím, že bych neměl vlastní dítě.

Jak by pro tebe byla přijatelná adopce v případě tvé nebo manželčiny neplodnosti?

Připadá mi to naprosto normální a neměl bych s tím žádný problém, naopak nechápu, když chlap nechce dítě adoptovat

Na kolik dětí se „cítíš“?

Dvě nebo tři, asi by záleželo na manželce a finančním zázemí, které budeme mít. Někdy, když venku vidím kočárek s dítětem, tak jsem dojatý skoro až k slzám. Chtěl bych už mít dítě, abych nepropásl svoji chvíli, nechci mít děti až za pár let, nechci být pro dítě jen tím starým pánem, který má sice moudra, ale schází mu fyzická zdatnost a možnost být dítěti partnerem i ve hře. Nechci kopnout do míče a svalit se na zem se zlomeninou nohy... Chtěl bych si s dětmi užít vše naplno a bez omezení vyplývající případně z nějakých zdravotních

hendikepů. Bojím se, jak to bude, už nemám moc času navazovat nové vztahy a čekat pár let než se poznáme a pak vstupovat teprve do manželství. Vše rychle letí a i mé „biologické“ hodiny tikají rychle a zběsile.

Co ti pomohlo vyrovnat se s rozvodem?

Asi nic, stále to cítím hodně bolestivě a nemám to v sobě srovnané. Asi se s tím vyrovnám, až někoho dalšího poznám, pak ta nová zkušenost přebije starou. Nebo také nemusí a může dojít k dalšímu srovnání, jehož výsledkem bude opětovná samota a život bez partnerky. Jsem stále zraněný a čekám na chvíli, kdy to přejde, ale zatím asi dost marně.

Říká se, že čas zahojí všechny rány, co ty na toto úsloví? Věříš tomu i ty sám?

Já nevím, je to těžké. Jaké si to člověk udělá, takové to má. Ale asi těch 5 let bylo k ničemu, asi jsem se nic nenaučil. Ve vztahu jsem byl hodný, romantik, který by snesl partnerce vše, co jí na očích vidí a stejně to bylo špatně. Teď jsem jiný, už se snažím být tvrdší a asi je to tím, že se bojím být opětovně zraněný, tak si stavím hradby, za které se mi jen tak nějaká žena nedostane.

Co říkáš na druhou svatbu?

Nejsem si jistý, jestli bych se znovu oženil, fakt to moc bolí rozvádět se, takže nevím. Nechci být rozvedený, nikdy jsem nepočítal, že se budu rozvádět, a i teď mě to dost trápí.

Jaký by byl rozdíl v manželstvích teď a tam v minulosti?

Asi bych se mnohem více snažil, snažil bych se hledat možnost, jak spolu mluvit a naslouchat si vzájemně a svým problémům i radostem. Neměli jsme pro sebe dostatek času a tak nějak to hezké, co bylo mezi námi, zmizelo kamsi do ztracena.

Co říkáš na mateřskou, na které by byl místo ženy sám muž. Byl bys ty sám ochoten této „oběti“?

Mně by se to líbilo, zpočátku by byla žena doma s dítětem, ale pak by mi to nevadilo, je to náhodou moc hezké být s rodinou doma a starat se o malé dítě. Problém vidím ve finančním zajištění rodiny, jelikož muž vydělává většinou více než žena.

Jak by se ti líbilo, kdyby tvé dítě převzalo příjmení po matce namísto po otci, jak je u nás zvykem?

Asi ano, určitě by mi vadilo, ale co bych mohl dělat než to tak nechat, hlavně, že bychom se dokázali společně domluvit a najít uspokojivé řešení pro nás - pro rodinu.

Přemýšlíš někdy o tom, že by se tvůj život odvíjel bez dětí?

Nechci na to moc myslet, ale když na sebe tak koukám, tak to s největší pravděpodobností tak dopadne.